

Hnúšťa 29.3.2017

Vážený pán generálny tajomník OSN!

Volám sa David Vinclav. Mám trinásť rokov. Navštevujem siedmy ročník Základnej školy Janka Francisciho Rimavského v Hnúšti. Je to nádherné mesto, ktoré sa nachádza na strednom Slovensku v srdci Európy a je obklopené peknou prírodou. Má však jeden veľký nedostatok. Ľudia tu nemajú veľa možností zarobiť si dosť peňazí na živobytie. A ja som to pocítil na vlastnej koži už ako malý chlapec.

Od mojich ôsmich mesiacov života ma vychováva len moja mama. Doba, v ktorej žijeme, donútila mojich rodičov odlúčiť sa od seba. Môj otec nás musel opustiť. Odišiel za prácou do Írska, aby zarábal dosť peňazí na to, aby nás ako rodinu uživil. A toto je hlavný dôvod, prečo som sa rozhodol napísať Vám tento list.

Moji rodičia boli od seba dlho odlúčení a stalo sa to, čo sa stáva vo väčšine podobných prípadov. Rozviedli sa a môj otec sa už domov nevrátil. Založil si novú rodinu v Írsku a ja som ostal s mamou sám. Moja mama sa snaží starať sa o mňa najlepšie, ako vie. Chodí do práce. Je účtovníčka a na naše podmienky zarába priemerne. Ale po vyplatení všetkých poplatkov nám dvom ostáva priemerne osem eur na deň. Čo je dosť málo na to, aby sme sa mohli v lete vybrať spolu niekam na dovolenku alebo len tak ísť do kina či na výlet. Okrem toho, že mi otec veľmi chýba, trápi ma aj to, že je moja mama na všetko sama. Je mi nielen mamou, ale i otcom, ktorý po tom, ako si založil novú rodinu v Írsku, na mňa akoby zabudol. Ja viem, že v takejto situácii nie som sám. Na Slovensku je určite viac detí s podobným osudom.

A práve preto by som chcel, aby už nikdy nijaký otec nemusel odísť od svojich blízkych do inej krajiny kvôli tomu, aby uživil svoju rodinu. Mám zlý pocit z toho, keď sa spolužiaci rozprávajú o spoločných výletoch so svojimi rodičmi. S otcom a s mamou. Nedám na seba poznať svoju skrytú bolesť z toho, že som nikdy nič podobné nemal možnosť zažiť a to len kvôli tomu, že môj otec musel odísť za prácou do zahraničia.

Síce mám len trinásť rokov, ale už s určitosťou viem, že by som nikdy nechcel dopustiť, aby takýto pocit zažili moje deti. Už teraz viem, že v budúcnosti urobím všetko pre to, aby moje deti nezažili tú bolesť, ktorú v sebe teraz skrývam ja. Žiaľ, naša krásna krajina, domov nielen môj, ale aj mojich rodičov, mojich starých rodičov a všetkých mojich predkov, núti rozdeliť rodiny. Otcovia, ale aj mamy často opúšťajú svojich blízkych. Viem, že ak sa chce mať rodina dobre a dopriať si možno pre niekoho obyčajný štandard, akým je letná dovolenka pri mori, jeden z rodičov musí zarábať v inej krajine alebo tráviť celé dni v práci. Tiež na úkor vzťahu s najbližšími. Túto skutočnosť by som chcel veľmi napraviť.

Preto Vás prosím, vážený pán generálny tajomník OSN, ak je to možné, porozprávajte sa o tomto probléme s naším pánom prezidentom, s naším pánom premiérom alebo aj s inými ľuďmi, ktorí majú možnosť ovplyvniť a zmeniť túto skutočnosť. Povedzte im, aby naši otcovia nemuseli opúšťať našu krajinu a svoje rodiny kvôli lepším zárobkom, aby naše mamy

mali oporu, pomocnú ruku od muža, ktorý by sa denne vracal domov k svojej rodine. A tiež im povedzte, aby mali deti tejto krajiny oboch rodičov každý večer doma. Lebo my, deti, by sme potrebovali občas aj tú tvrdú chlupskú ruku, vzor do našej budúcnosti. Naše mamy zas potrebujú pohladenie nielen od nás detí, ale aj od svojho muža.

Do budúcnosti zmeňme životy ľudí tejto krajiny tým, že zlepšíme podmienky pre život našim otcom a mamám.

Svoju budúcnosť si predstavujem tak, že svoju rodinu, svoju ženu, svoje deti nikdy neopustím kvôli práci. A taktiež nechcem opustiť svoju rodnú krajinu. Svoje Slovensko. Preto sa spoločne snažme vytvoriť v našej krajine také podmienky pre život, aby sme neboli donútení k tomu, k čomu boli donútení i moji rodičia.

Vážený pán generálny tajomník OSN, možno bol môj list smutný, ale ja som šťastný a veľmi vďačný za to, že mám tú najlepšiu mamu na svete. Mám tiež milujúcu starú mamu a milujúceho starého otca, ktorí sú mi oporou. A mám najlepšieho krstného otca, ktorý mi je vzorom a sčasti mi nahrádza môjho vlastného otca. Mám aj dobrých kamarátov, s ktorými je veľká sranda. Takže nie som sám. Ale predsa mi len ten môj otec chýba.

A čo škola? V škole sa mi darí. Robím radosť nielen sebe, ale aj mojej mame a pani triednej učiteľke. Pevne verím, že ma moje doterajšie, ale aj budúce študijné výsledky v živote dostanú ďaleko, aby som si mohol splniť všetky svoje sny. A hlavne, aby som nemusel kvôli ich splneniu opúšťať rodinu.

Vám, vážený pán generálny tajomník OSN, želim, aby vám chodilo čo najmenej podobných listov, aký bol ten môj. Želám vám tiež veľa zdravia, úspechov a čo najviac času stráveného so svojou rodinou, lebo nič nie je v živote dôležitejšie ako rodina a zdravie.

S pozdravom

David Vinclav

12 rokov

Clementisa 215, 98101 Hnúšťa

Základná škola Janka Francisciho Rimavského

Nábřežie Rimavy 457

98101 Hnúšťa

Účasť v súťaži: prvýkrát